

Hồi 35

Đối Diện Mà Ngàn Trùng Diệu Vội

Phòng ngủ vẫn có phòng khách nhỏ bên ngoài.

Cửu phu nhân chỉ tay:

- Hãy ngồi.

Phí Độc Hành cúi mình:

- Bẩm Cửu phu nhân, thảo dân không dám.

Cửu phu nhân cau mặt, nhưng giọng nàng không gắt gỏng:

- Ta bảo ngồi, có nghe không!

Phí Độc Hành tự nhiên là phải tuân lệnh, nhưng trước khi ngồi, hấn vẫn cúi mình:

- Đa tạ ân điển của phu nhân.

Hấn ngồi thật nhẹ và cũng không ngồi thẳng.

Hấn nhủ lòng, cái xương sống dầu có cứng bởi trời sanh, một khi đã bước vào ngưỡng cửa nhà quan thì phải tập cho mềm lại.

Những kẻ nào không biết điều “tâm niệm” đó thì hãy... đi chơi chỗ khác.

Cửu phu nhân kéo chiếc ghế đối diện, mắt nàng nhìn thẳng vào mặt Phí Độc Hành:

- Chuyện vừa rồi, người có thể giả đồ không nghe thấy, thế tại sao người lại cứu ta ?

Phí Độc Hành đáp:

- Bẩm phu nhân, thảo dân đã là người của Trung Đường Phủ, thảo dân tự thấy hộ vệ Cửu phu nhân là trách vụ của mình.

Cửu phu nhân hỏi:

- Ta vừa xuống lệnh đánh người hồi sáng, người không căm hận ta sao ?

Phí Độc Hành đáp:

- Bẩm Cửu phu nhân, phu nhân phạt tội là phải có lý của phu nhân, làm sao thảo dân dám hận.

Cửu phu nhân gặng lại:

- Không dám hay không thể?

Phí Độc Hành đáp:

- Bẩm phu nhân, không thể.

Cửu phu nhân nghiêng mặt:

- Thật đấy à ?

Phí Độc Hành đáp:

- Bẩm phu nhân, một người có lỗi, cần phải được khiển trách quở phạt.

Cửu phu nhân nhìn sâu vào mắt hắn và dờ xuống ngực hắn, nàng hỏi:

- Những vết roi trong mình có còn đau lắm hay không?

Phí Độc Hành đáp:

- Bẩm phu nhân, đa tạ ơn chiếu cố của phu nhân, chút đau đó vẫn chưa đến được nỗi lắm.

Cửu phu nhân lại nhìn chăm vào mặt hắn, giọng nàng thấp xuống:

- Người muốn ta đáp tạ như thế nào ?

Phí Độc Hành đáp:

- Bẩm phu nhân, thảo dân đảm nhận Đường Sai của Trung Đường Phủ, xin phu nhân đừng nói đến tạ ơn, mà thảo dân cũng không dám nhận, nhưng nếu phu nhân quyết ban ân huệ thì thảo dân mạo muội xin phu nhân giúp cho một việc...

Cửu phu nhân nói:

- ta cho phép người nói chuyện khỏi phải “Bẩm” và được phép xưng “tôi”.

Phí Độc Hành cúi đầu:

- Đa tạ phu nhân.

Cửu phu nhân nói tiếp:

- Và khi nói chuyện, hay bất cứ lúc nào cũng được nhìn thẳng vào mặt người đối diện.

Thật là khéo.

Không bảo “nhìn thẳng vào mặt ta”, mà lại bảo “nhìn thẳng vào mặt người đối diện”!

Phí Độc Hành ngẩng mặt lên:

- Đa tạ... phu nhân.

Cửu phu nhân chớp mắt:

- Người muốn nhờ ta giúp chuyện gì ?

Phí Độc Hành đáp:

- Thảo... tôi muốn nhờ phu nhân giúp tìm kiếm một người.

Cửu phu nhân vẫn thản nhiên, nhưng ánh mắt vụt sáng ngời:

- Muốn tìm một người? Người đó là ai ?

Phí Độc Hành mím môi một lúc rồi bật nói, hấn nói thật chậm:

- Phu nhân, tôi là một đứa trẻ mồ côi, tôi đã nhờ một vị bô lão hàng xóm tại Liêu Đông thương tình nuôi dưỡng đến trưởng thành. Vị lão nhân gia đó rất thương tôi, đến tôi, người đã có ý muốn sau sẽ gả người con gái độc nhất cho tôi, người muốn chúng tôi sẽ sống hạnh phúc bên nhau bằng nghề ruộng rẫy, hiền lành chất phát cho trọn cuộc đời, chuyện đó tôi không được biết...

Cửu phu nhân ngồi yên, nàng không có một phản ứng nào, nhưng hấn cứ đưa tay như ngăn chặn:

- Xin phu nhân cho tôi nói hết lời.

Cửu phu nhân đưa ánh mắt vào mặt hấn để thay lời ưng thuận và hấn nói tiếp ngay:

- Sau khi trưởng thành, tôi theo người học võ, tôi đã phụ lòng hoài vọng của lão nhân gia, tôi đã làm thương tổn tình thương vô bờ bến của người và cũng làm thương tổn mối tình trong trắng của cô con gái mà tôi rất mực thương yêu như em ruột. Tôi học thành tài, tôi dần bước giang hồ, tôi đã lấy của cường hào để giúp người nghèo khổ, tôi đã làm những việc không thẹn với lương tâm. Tôi đã...

Cửu phu nhân nhìn hấn thật nhanh, nhưng hấn điềm nhiên nói tiếp:

- Tôi đã đụng chạm đám cường hào, gián tiếp tôi đụng chạm đến tham quan, tôi đã bị họ gán cho tội danh ghê gớm: “Tướng Cướp Liêu Đông”, một lần nữa khi hai tiếng “Tướng Cướp” lọt vào tai lão nhân gia và người con gái ấy, cả hai lại vì tôi mà thất vọng.

Hấn kể chuyện vì cứu một người con gái nên lọt vào âm mưu và cuối cùng bị án tử hình, hấn nói thêm:

- Sau khi tôi bị bắt về Phụng Thiên Thành, vị lão nhân gia vì thương, vì giận nên lâm trọng bệnh qua đời, người con gái vì đau thương, vì tuyệt vọng bỏ Hồ Lô Cầu ra đi... Tôi đã đến Thừa Đức Phủ, rồi Trương Gia Khẩu và bây giờ lại đến Kinh Sư hy vọng tìm nàng.

Cửu phu nhân vụt nói:

- Ta biết rồi, người muốn nhờ ta để tìm vị cô nương đó phải không?

Phí Độc Hành gật đầu:

- Đúng như thế, phu nhân.

Cửu phu nhân hỏi:

- Người kiếm người ấy để làm gì ?

Phí Độc Hành hỏi lại:

- Phu nhân nghĩ rằng tôi không nên kiếm nàng chăng ?

Cửu phu nhân lắc đầu:

- Cũng không phải là như thế, ta muốn hỏi mục đích trong việc kiếm nàng như thế nào thôi.

Vành môi của Phí Độc Hành hơi run, hấn thở ra và nói:

- Ngày xưa, khi cần chiếu cố nàng, tôi đã không làm được, bây giờ tôi càng phải chiếu cố nàng để đền bù lại lỗi lầm, đồng thời tôi cũng muốn cho nàng biết, tôi không phải là hạng người mà người ta đồn đãi...

Cửu phu nhân chận hỏi:

- Nhưng nếu nàng không chịu thông cảm thì sao ?

Phí Độc Hành đáp:

- Chuyện đó không quan hệ, nàng không lượng giải, đó là chuyện của nàng, cho dầu nàng có hận tôi đến suốt đời cũng không sao, tôi chỉ mong được thấy nàng yên sống là tôi đã được vui lòng.

Cửu phu nhân hỏi:

- Nhưng nếu nàng đã có chồng?

Phí Độc Hành đáp:

- Như tôi đã nói, chỉ cần thấy nàng hạnh phúc là tôi thỏa nguyện.

Cửu phu nhân hỏi:

- Làm sao người tin chắc rằng nàng đó tại Kinh Sư ?

Phí Độc Hành đáp:

- Có một chuyện thật may mà chắc Cửu phu nhân không làm sao tin được, người bạn lân cư cho tôi biết nàng đi theo đoàn vận tải hàng hóa thường đến buôn bán, tôi theo hỏi tới Thừa Đức Phủ, được biết đoàn đó xuất phát từ Trương Gia Khẩu, tôi tìm đến họ, uy hiếp họ, buộc họ phải nói thật là đã bán nàng vào một xóm yêu hoa, đó là “xóm” Lục Vân, thật là chuyện ngẫu nhiên, người đàn bà tên Lục Vân đó lại là người hãm hại tôi ngày trước...

Cửu phu nhân kêu lên:

- Thật là trùng hợp lạ lùng.

Phí Độc Hành nói tiếp:

- Trong cơn giận dữ, tôi đã giết hai tên chuyên nghề buôn gái ấy và xâm nhập vào hẻm “Móng Ngựa” để kiếm Lục Vân, không ngờ Lục Vân không còn ở đó, nghe nói xóm đó giải tán. Lục Vân chỉ đưa có mỗi một mình nàng đến Kinh Sư.

Cửu phu nhân mở tròn đôi mắt:

- Thật là chuyện trùng hợp quá lạ lùng, như vậy người đến Kinh Sư quả để tìm nàng?

Phí Độc Hành gật đầu:

- Có thể nói như thế.

Cửu phu nhân hỏi:

- Người có tìm đến chỗ ở của Lục Vân chưa ?

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Chưa, nhưng tôi tin sớm muộn gì rồi tôi cũng tìm ra.

Cửu phu nhân hỏi:

- Như thế thì người vào làm Đường Sai cho Trung Đường Phủ là như thế nào ?

Phí Độc Hành đáp:

- Lúc ở Trương Gia Khẩu tôi gặp Đào lão sư và Đỗ Nghị có lẽ Đào lão chuộng võ công của tôi, khi đến Kinh Sư bèn cho Đỗ Nghị theo lôi kéo...

Cửu phu nhân gặng lại:

- Người bằng lòng làm Đường Sai cho Trung Đường Phủ?

Phí Độc Hành đáp:

- Thật không dám dấn phu nhân, trong bao nhiêu năm nay, dấn thân vào chốn giang hồ, tôi cũng đã chán ngán lắm rồi nhưng một phần muốn lưu lại Kinh Sư một cách an nhàn để tìm kiếm cho được nàng, vì thế đã được Đào lão thương tình là tôi chụp ngay cơ hội.

Cửu phu nhân hỏi:

- Người cho rằng việc làm của Trung Đường Phủ thích hợp với người sao ?

Phí Độc Hành đáp:

- Phu nhân, ngoài chút ít võ nghệ ra, tôi không còn có tài gì khác, vì thế, tôi nghĩ, chỉ có công việc chọn tôi chớ tôi không xứng để chọn công việc, cho dầu đó là một công việc hết sức nhỏ nhoi.

Nhìn sâu vào mắt Phí Độc Hành như để tìm kiếm người gì còn khuất lấp, thật lâu Cửu phu nhân thấp giọng:

- Người quả thật tình nguyện làm việc cho Trung Đường Phủ hay sao ?

Phí Độc Hành đáp:

- Nếu không tình nguyện thì tôi đâu lại đến đây.

Cửu phu nhân trầm ngâm, ánh mắt nàng không rời mắt hấn hình như cũng không tránh né.

Người ta đã “cho phép” nhìn thẳng hơn lên là người ta đang kiểm con mắt của mình, không có một lý do nào, không có một mặc cảm nào buộc hấn phải tránh.

Đôi mắt của hấn, có một quá trình đăng đẳng, chưa bao giờ phạm tội.

Cửu phu nhân nói:

- Điều tốt hơn hết là người nên làm đúng với lòng mình. Có lẽ ta cũng nên cho người biết, mỗi khi họ chọn người đều phải có một thời gian dài quan sát, cho đến bao giờ thấy có thể tin được thì họ mới thu dụng. Đào lão sư đã kéo người vào, rất có thể đã có thời gian quan sát và nắm chắc, chớ không thể hồ đồ...

Nàng ngưng một chút để nhìn hấn rồi nói:

- Tuy nhiên người cũng cần nên nhận cho thiệt rõ, Trung Đường Phủ này không giống như những chỗ khác, giả như không phải bằng với lòng thành thật, thì tốt hơn hết là đi đi, bây giờ cũng hãy còn đủ thì giờ, bằng không, cho dầu người có một trình độ võ công cao hơn nữa, tương lai cũng không tránh khỏi họa diệt vong.

Phí Độc Hành thản nhiên:

- Đa tạ phu nhân, tôi biết là tôi xin ghi nhớ.

Cửu phu nhân gật đầu nhẹ:

- Như thế là tốt lắm... À, người nhờ ta tìm kiếm dùm cô gái, nhưng người ấy tên gì. Cần biết rõ để sau này, nếu có cơ hội, ta sẽ giúp người.

Phí Độc Hành mím miệng...

Ánh mắt chợt như tối lại, thật lâu hấn mới lên tiếng :

- Đa tạ phu nhân, nên tên Giải Tú Cô.

Ba tiếng “Giải Tú Cô”, hấn nói thật chậm, chậm như gần từng tiếng một và Cửu phu nhân lập lại:

- Giải Tú Cô.

Phí Độc Hành gật đầu :

- Vâng, Giải Tú Cô.

Cửu phu nhân gật đầu :

- Thảo nào hồi sáng, khi ta mới bước vào khỏi cổng, ta có nghe người gọi hai tiếng “Tú Cô” nhưng tại làm sao thế.

Phí Độc Hành đáp bằng một giọng như uất nghẹn:

- Tại vì tôi nhìn phu nhân mà cứ tưởng là nàng.

Cửu phu nhân lại gật gật:

- À... Sao ? Ta giống nàng lắm phải không ?

Phí Độc Hành thở một hơi dài:

- Đúng như thế, phu nhân.

Cửu phu nhân cười, nàng cười không thành tiếng, nhưng nụ cười quá đẹp, vẻ lạnh lùng cố hữu trên mặt nàng hình như có giảm đi.

Nàng nói:

- Thật không ngờ trên đời lại có người lại giống người như thế, cũng hay, ta cứ bảo họ tìm một cô gái nào cho thật giống ta thì nhất định trúng ngay nàng, có phải thế không ?

Hỏi mà không đợi trả lời, vì nàng đã nói luôn:

- Thôi, đã khuya quá rồi, người hãy về phòng mà nghỉ.

Phí Độc Hành đứng lên, cử động của hắn thật là chậm chạp.

Hắn nhìn người thiếu phụ trước mặt hắn và bỗng nghe tận trong đáy lòng có một sự xúc động dị thường, nhưng cuối cùng, hắn vẫn còn đủ nghị lực để ngăn chặn lại.

Môi hắn mấy máy một lúc rồi mới bật thành tiếng :

- Xin phu nhân gia ơn hiểu dụ cho đám Liễu Vũ Dương biết, tôi là Phí Độc Hành chứ không phải Phí... Mộ Thư.

Cửu phu nhân không đáp.

Đôi mắt nàng nhìn thẳng, nhưng không phải nhìn hắn, hình như nàng nhìn vào khoảng trống xa xa.

Phí Độc Hành chậm chậm vòng tay cúi mình và chậm chậm quay mình.

Cửu phu nhân vẫn ngồi yên.

Phí Độc Hành ra khỏi cửa, từ khi đứng dậy cho đến bây giờ, dáng cách hắn không hề thay đổi.

Nhưng Cửu phu nhân đã nhận ra, nàng thấy sức nặng của đôi chân hắn.

Nàng nhìn chậm chạp vào dáng đi của hắn và mắt nàng vui sáng lên.

Sáng một cách lạ thường.

Không biết đôi chân của Phí Độc Hành có nặng như Cửu phu nhân đã thấy hay không, chứ lòng hắn quả là nặng trĩu.

Về đến phòng, hắn đưa tay xô cửa, nhưng vệt buông thông xuống.

Hắn cảm thấy toàn thân như bất lực, hắn tự biết tâm tình đã đến sức khốn đốn tận cùng.

Thật hắn không làm sao hiểu nổi vị Cửu phu nhân, rõ ràng là Giải Tú Cô, hắn đã nói hết cho nàng nghe những gì cần phải nói, nhưng tại làm sao nàng lại không thừa nhận. Tại làm sao nàng không nhìn hắn.

Tại làm sao ? Tại làm sao nàng lại thành thứ thiệp cho Hòa Khôn.

Phí Độc Hành thở dài, hắn đưa tay xô cửa.

Hắn vùng khựng lại.

Tuệ Hương.

Cô gái có hai bím tóc đen huyền đang lui cui sửa lại chần màn cho hắn.

Trong phòng bây giờ thật sạch sẽ, ngăn nắp, những thứ vật vãnh của hắn, nàng thu xếp gọn gàng.

Phí Độc Hành định thần chắc lưỡi:

- Tuệ Hương, thật cô đã làm cho tôi cảm thấy bất an.

Tuệ Hương không ngẩng mặt, giọng nàng khô khốc:

- Có gì mà bất an, tôi làm bốn phận của tôi đòi.

Phí Độc Hành sửng sốt, hắn nhìn nghiêng cô gái:

- Tuệ Hương, sao vậy, có ai gây lầm lỗi gì với cô sao, Tuệ Hương ?

Tuệ Hương lắc đầu :

- Không ai lầm lỗi cả, chỉ tại tôi đang lo, đang sợ, lo sợ cho người khác, khó chịu cho người khác, đã bị người ta đánh mà cứ lao đầu vào lo cứu người ta.

Phí Độc Hành gật gù:

- Thì ra chuyện ấy... Tuệ Hương, sao cô không nghĩ dùm cho tôi, vào Trung Đường Phủ là tôi đã thành một đương sai, người ta cần tôi, bằng lòng cung phụng cho tôi cũng vì để dùng tôi trong những việc cần, họ đã nhìn vào chút võ nghệ của tôi để định lương, đêm nay chuyện xảy ra tôi biết, như vậy phải làm sao, không lẽ làm ngơ không ngó tới. Tuệ Hương, nếu tôi tự thị bằng quang, thì liệu tôi có thể còn ở được trong Trung Đường Phủ này không?

Tuệ Hương hỏi:

- Tại sao Phí gia lại không thể nằm lì trong phòng này, lấy cớ là mình không hay biết.

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Không được, Tuệ Hương, tôi không thể làm như thế. Là một người học võ, tôi đâu có làm bộ hồ đồ như thế được, nếu theo Tuệ Hương, rất có thể tôi sẽ bị nghi ngờ là đồng bọn với họ ngay.

Tuệ Hương chớp mắt:

- Nói chuyện thì bao giờ Phí gia cũng đầy đủ lý do.

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Không phải như thế đâu, thực tế thì...

Tuệ Hương vụt ngẩng mặt lên lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi thôi, Phí gia đừng nói gì nữa cả, cũng không phải chính tôi bị đánh, da thịt cũng không phải của tôi thì tôi lo làm chi cho mệt. Đó, giường màn đã xong rồi Phí gia hãy ngủ đi, ngủ cho khỏe, để bớt đau mình.

Nàng không để cho Phí Độc Hành nói thêm tiếng nào nữa cả, nàng ngoe nguẩy bỏ đi một nước.

Phí Độc Hành đưa tay định gọi, nhưng nàng đã đi xa.

Hắn đứng nhìn theo, chắc lưỡi lắc đầu...

Dính vào tình cảm của đàn bà, nhứt là của những cô gái nhỏ tuổi là y như có một cuốn tơ vương cả hai chân, lảng cháng cũng dắm ngã luôn với họ.

oOo

Cửa đã đóng lâu rồi, đèn cũng đã tắt lâu rồi, Phí Độc Hành vẫn còn trăn trở.

Đêm nay có phải đã quá dài.

Xa xa, trống lầu đã điểm ba dùi, hắn vẫn nằm mở mắt.

Thình lình Phí Độc Hành ngồi nhồm dậy.

Hắn nghe có tiếng bước chân thật nhẹ.

Tiếng bước chân từ hậu viện đến lần về phòng hắn.

Không lẽ Tuệ Hương.

Cô nàng đang giận, nhưng giờ này nhứt định không khi nào tới.

Hôm nay có nhiều người, chắc chắn nàng không thể đến đây nói chuyện như mọi bữa, huống chi đã quá canh ba.

Nhưng nếu không phải Tuệ Hương thì là ai.

Hắn biết chắc không phải bước chân của đàn ông.

Thính giác của hắn không bao giờ lầm lẫn.

Cộp... Cộp...

Phí Độc Hành bước xuống giường thật lẹ.

Tiếng gõ cửa thật nhẹ và thật gấp.

Hắn hỏi:

- Ai ?

tiếng đáp của đàn bà:

- Tôi, mở cửa mau.

Trái tim của Phí Độc Hành gần muốn vọt ra ngoài, hắn cử động như một cái máy, hắn đưa tay mở cửa...

Một mùi hương đập vào mũi hắn, mùi hương ngào ngạt, một thân người ập vào mình hắn, vóc người nho nhỏ run run...

Phí Độc Hành nhích ra sau một bước, hắn kêu thảng thốt:

- Cữu...

Tai hắn đã thính mà mắt hắn cũng tinh, bóng tối ngẫu mà lại bất thành lình, nhưng bằng vào hơi hướng, bằng vào vóc người, rất dễ dàng nhận ngay ra Cữu phu nhân.

Phí Độc Hành chợt nghe choáng váng...

- o O o -